

Arrest

nr. 324 648 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 10 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 25 juli 2023, diende op 31 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoekers vingerafdrukken werden op verscheidene plekken geregistreerd (Eurodac): op 29 november 2016 in Duitsland, op 16 mei 2018, 20 juni 2023 en 17 juli 2023 in Frankrijk en op 25 oktober 2021 in Italië.

1.3. Op 10 april 2024 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 10 april 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 31/07/2023
Overdracht CGVS: 08/09/2023

U werd op 1 februari 2024 gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal van 8u48 tot 12u24, bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw raadsman, mr. Reynders, was tijdens het persoonlijk onderhoud aanwezig van 8u48 tot 9u40. Uw raadvrouw, mr. Meulemeester, was tijdens het persoonlijk onderhoud aanwezig van 10u00 tot 12u24.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en bent u afkomstig uit Baardere, gelegen in de provincie Gedo, in Centraal- en Zuid-Somalië. U behoort tot de Gabooye clan. In 2016 verliet u Somalië en reisde u naar Ethiopië, waar u meer dan tien dagen in Addis Abeba verbleef. Vervolgens reisde u naar Sudan, waar u ongeveer twee maanden vertoefde alvorens Libië te bereiken. Na ongeveer drie maanden reisde u naar Italië, waar u vingerafdrukken diende te geven en een verzoek om internationale bescherming indiende. Gedurende vijfenveertig dagen verbleef u er in een transitkamp. Daar andere jongeren er vertrokken besloot u hen te volgen. Per trein reisde u via Oostenrijk naar Duitsland waar op 29 november 2016 uw vingerafdrukken werden genomen en waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Daar uw vingerafdrukken eerst in Italië genomen waren informeerden de Duitse autoriteiten u dat u terug naar dat land moest terugkeren. U bleef tot mei 2018 in Duitsland en besloot dat land op eigen initiatief te verlaten en naar Frankrijk te trekken. Op 16 mei 2018 werden uw vingerafdrukken in Frankrijk genomen, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U kreeg er te horen dat u naar Duitsland terug moest. Na zes à zeven maanden begaf u zich op eigen houtje terug naar Duitsland. U verbleef er tot eind 2019 bij uw vrienden. Omdat u van de Duitse autoriteiten wist dat u naar Italië terug diende te keren, vertrok u in 2021 zelf per trein naar Rome. Samen met een jongen die u in de trein had leren kennen ging u naar een plaats in de stad waar u een verzoek om internationale bescherming indiende en waar op 25 oktober 2021 uw vingerafdrukken werden genomen. Na anderhalve maand in quarantaine te hebben doorgebracht werd u naar een opvangcentrum gestuurd. Tijdens uw zeven maanden lang verblijf in het opvangcentrum werd u ziek. Na een onderzoek door een arts die u via spoed zag, werd er tuberculose bij u vastgesteld en onderging u in januari 2022 een medische ingreep. Daar u na de operatie nog steeds met gezondheidsproblemen kampte regelde u via spoed een nieuwe medische ingreep die ook in januari 2022 werd uitgevoerd. U was in die periode teleurgesteld in de medische hulp die u kreeg daar u alles zelf diende te regelen en u lang moest wachten om geholpen te worden. Intussen werd u het vluchtelingenstatuut toegekend in Italië en kreeg u een document waarin dit werd vermeld. Omdat u uw gezondheid op de eerste plaats zette ging u niet om uw verblijfsdocumenten. U wist zelfs niet waar deze geregeld konden worden daar men u deze informatie niet had verstrekt. U vernam in het opvangcentrum dat u deze plaats diende te verlaten, doch werd uw verblijf omwille van uw gezondheidstoestand met twee weken verlengd. Na het verlaten van het opvangcentrum kwam u op straat terecht en diende u bij een kerk om eten te vragen. Verder leefde u er op straat. In de periode juni-juli 2022 werd u op straat van uw documenten beroofd. U stapte naar de politie om hiervan aangifte te doen. De politie vroeg u om een bewijs van de diefstal wat u hen niet kon geven. Uw aangifte werd niet genoteerd maar men beloofde u terug te bellen indien men uw zak terugvond. U stapte vervolgens naar de dienst waar u eerder een verzoek om internationale bescherming had ingediend in de hoop dat u er uw documenten kon opnieuw vragen. U werd echter toegang geweigerd omdat u er geen afspraak had. Omdat u geen enkel document had werd u al het werk dat u vond geweigerd. Eind 2022 werd u door enkele mensen in mekaar geslagen nadat u hen zei dat u geen aanstekel had. U deed geen aangifte van deze agressie. Tot juli 2023 leefde u meestal op straat en kon soms opvang regelen via een kerk in Rome waar u telkens naartoe ging om eten te krijgen. Eén keer sprak u twee agenten op een motor aan om te melden dat uw documenten waren gestolen doch werd door hen niet verder geholpen omdat ze u niet verstonden daar u geen Italiaans sprak. Omdat u de hele situatie beu was besloot u om Italië te verlaten. U reisde per trein vanuit Rome via Frankrijk naar België waar u op 31 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een handgeschreven brief in het Nederlands uit uw naam waarin wordt gevraagd om een attest met vaststelling van littekens te maken en een attest van dokter N.R. arts bij FEDASIL in het Klein Kasteeltje, die noteert dat hij u geen afspraak kan geven om littekens vast te stellen voor uw afspraak op het Commissariaat-generaal (CGVS) op 1 februari 2024.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (zie beoordeling “bijzonder procedurele noden” (BPN) Dienst Vreemdelingenzaken –verder “DVZ”- d.d. 02/08/2023 en vragenlijst BPN d.d. 02/08/2023), evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren. U verklaarde verder uitdrukkelijk op een vraag of u in staat was om uw persoonlijk onderhoud te hebben, dat dit het geval was (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 01/02/2024 – verder “notities” CGVS, p.2,3).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, meerbepaald uit informatie verstrekt door het ministerie van binnenlandse zaken van Italië, afdeling burgerzaken en immigratie, dienst immigratie en asiel, afdeling Dublin d.d. 09/08/2023, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 01/02/2024 –verder “notities” CGVS, p.21).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden,

door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Italië, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (<https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/aidacountryreport.italy2022update.pdf>) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Uit informatie verstrekt door het ministerie van binnenlandse zaken van Italië, afdeling burgerzaken en immigratie, dienst immigratie en asiel, afdeling Dublin d.d. 09/08/2023, blijkt dat u als houder van het vluchtelingenstatuut, ook een verblijfskaart kreeg uitgereikt door het politiedepartement in Teramo, die geldig is tot 3 november 2027. Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Uw bewering in Italië nooit in het bezit te zijn geweest van een verblijfs-/identiteitskaart –en hierdoor geen werk te hebben kunnen vinden en u er aldus niet heeft kunnen settelen (notities CGVS, p. 23,24,27)– komt hiermee volledig op de helling te staan (notities CGVS, p.21). Geconfronteerd met de beschikbare informatie ontkende u enkel opnieuw een verblijfskaart te hebben geregeld (notities CGVS, p.22). Uw bewering alle documenten die u in Italië ontving, zoals uw medische attesten en het document waaruit uw status van erkend vluchteling kon worden afgeleid, te zijn verloren nadat u tijdens uw verblijf op straat van uw bezittingen werd beroofd (notities CGVS, p.7), staat u verder niet aan de hand van enig document, zoals een aangifte van verlies van documenten bij de politie. Waarom de politie, die uw aangifte van diefstal aanhoorde en u beloofde te contacteren indien men uw tas had teruggevonden, uw aangifte van diefstal niet zou hebben genoteerd, is verder een raadsel en doet vermoeden dat u wat verzonnen feiten opzegt en uw documenten gewoon achterhoudt. Moest uw bewering, uw verblijfskaart nog niet te hebben kunnen regelen, geloofwaardig zijn –quod non– is het onbegrijpelijk dat u gedurende een heel jaar na het ontvangen van uw vluchtelingenstatus er niet in geslaagd zou zijn om te achterhalen waar u dit document kon gaan vragen/afhalen. Het is immers niet aannemelijk dat u via het opvangcentrum waar u verbleef –zelfs als statushouder– (notities CGVS, p.21) of bij de kerk waar u telkens voedsel en onderdak werd verstrekt –die u echter noch van benaming noch van adres kent–, en waar u gedurende een heel jaar kwam, niet de nodige informatie zou hebben gekregen waar u uw verblijfskaart kon gaan halen (notities CGVS, p.23,24).

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met erg precaire en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en sociale bijstand, moet vooreerst worden opgemerkt dat u deze moeilijkheden weet aan het niet hebben van verblijfsdocumenten (notities CGVS, p.23,24,27). Zoals hierboven werd opgemerkt maakte u echter niet aannemelijk dat u niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte. Door verklaringen af te leggen die niet stroken met de informatie beschikbaar in uw administratieve dossier laat u na een correct beeld te schetsen van uw werkelijke leefomstandigheden in Italië. Ook is het niet te vatten dat u zich nooit (serieus) zou hebben geïnformeerd hoe u, als begunstigde van internationale bescherming, bij afwezigheid van werk, u van een (tijdelijk) inkomen kon voorzien (notities CGVS, p.24). Op grond hiervan kan dan ook niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u geen problemen kende met de Italiaanse autoriteiten (notities CGVS, p.25).

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw gezondheidstoestand –u stelt in januari 2022 in Italië twee medische ingrepen te hebben ondergaan die u echter niet staft aan de hand van medische attesten (notities CGVS, p.5,6,8,10,30), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U stelde dan wel dat u zich in Italië benadeeld voelde wanneer u medische zorg vroeg en u zelf al uw afspraken diende te regelen zodat u sneller geholpen zou worden, doch kan worden vastgesteld dat u in het ziekenhuis waar u zich aanbood bij de spoedafdeling, alsnog steeds geholpen bent en de nodige medische zorg kreeg (notities CGVS, p.3,4,5,20,25,26,28).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidssysteem in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Wat betreft het door u aangehaalde incident eind 2022, waarbij u op straat werd aangevallen en verwond door daklozen die u om een aansteker vroegen (notities CGVS, p.26), dient tot slot te worden bemerkt dat dit incident het gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) niveau niet overstijgt. U maakt het evenmin aannemelijk dat u voor een dergelijk interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk probleem niet terecht zou kunnen bij de plaatselijke autoriteiten. U gevraagd of u aangifte deed van deze agressie, stelde u enkel dat u dit niet had gedaan (notities CGVS, p.26).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden

verstuurd op 22/02/2024. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

De door u neergelegde documenten, met name een verzoek uit uw naam aan een arts om littekens bij u vast te stellen en een attest van een centrumarts (Klein Kasteeltje) die aangeeft dat u geen afspraak kan gegeven worden om littekens –opgelopen na een medische ingreep in Somalië (notities CGVS, p. 3,10)- vast te stellen vóór uw persoonlijk onderhoud op het CGVS doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten hebben immers geen enkele betrekking op uw verblijf in Italië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië”.

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk een risico op onmenselijke behandeling riskeert bij een terugkeer naar Italië.

Hij verwijst hierbij naar landeninformatie voor wat de opvang en sociale hulp betreft. Zonder opvang en zonder sociale hulp, loopt verzoeker een reëel risico om terecht te komen in een situatie van extreme armoede. Dit geldt des te meer nu hij reeds gedurende zijn verblijf in Italië dakloos was.

Verzoeker verwijst verder naar zijn verklaringen en meent dat deze wel degelijk waarachtig zijn.

Ongeacht de vraag of verzoeker al dan niet een verblijfstitel werd uitgereikt, kan alleen maar worden vastgesteld dat hij in Italië leefde in extreme armoede.

Nog wijst verzoeker op zijn kwetsbaar profiel ten gevolge van zijn medische problemen, namelijk zijn hoofdwonde en tuberculose. Verzoeker herhaalt dat hij niet de vereiste medische hulp kreeg in Italië.

Vervolgens stelt verzoeker dat het verkrijgen van een (nieuw) verblijfsdocument problematisch is en staaft zijn betoog met landeninformatie. Zonder een vast adres is dit moeilijk. Verzoeker verklaarde heden niet in het bezit te zijn van verblijfsdocumenten uit Italië. Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk stappen ondernam om een nieuw document te bekomen, doch dit, naast de voormelde problematiek, bemoeilijkt werd door zijn profiel van ongeschoolde, analfabete jongeman.

In elk geval is de vraag of verzoeker al dan niet beschikt over een Italiaanse verblijfstitel niet doorslaggevend voor de beoordeling van zijn dossier. Zowel uit de hierboven geciteerde landinformatie als uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat deze laatste in Italië het slachtoffer is geworden van een falend huisvestingsbeleid, een *de facto* onbestaand integratiebeleid en het ontbreken van een sociale vangnet.

Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

“Stuk 3: Medisch dossier”

3.1.2. Overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet brengt de commissaris-generaal op 26 juni en 8 augustus 2024 de volgende landeninformatie ter kennis:

-AIDA/ECRE, *“Country Report: Italy. Update 2022”* van 31 mei 2023.

3.1.3. Op 7 augustus 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer met daarin de volgende landeninformatie:

-AIDA/ECRE, *“Country Report: Italy. Update 2023”* van 10 juli 2024.

3.1.4. Op 30 januari 2025 brengt de commissaris-generaal de volgende landeninformatie ter kennis:

-AIDA/ECRE, *“Country Report: Italy. Update 2023”* van 10 juli 2024.

3.2. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Italië. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat verzoeker reeds bescherming genoot in een EU-lidstaat, met name Italië.

Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift, noch brengt hij informatie bij waaruit blijkt dat hij thans niet langer internationale bescherming zou genieten in Italië.

3.3. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere EU-lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asieltelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoonst dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Italië tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 90 e.v.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonst dat zijn levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift de moeilijkheden die hij ondervond in Italië. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91).

De Raad herneemt de motieven van de bestreden beslissing aangaande de levensomstandigheden in Italië voor verzoeker:

“Uw bewering in Italië nooit in het bezit te zijn geweest van een verblijfs-/identiteitskaart –en hierdoor geen werk te hebben kunnen vinden en u er aldus niet heeft kunnen settelen (notities CGVS, p. 23,24,27)- komt hiermee volledig op de helling te staan (notities CGVS, p.21). Geconfronteerd met de beschikbare informatie ontkende u enkel opnieuw een verblijfskaart te hebben geregeld (notities CGVS, p.22). Uw bewering alle documenten die u in Italië ontving, zoals uw medische attesten en het document waaruit uw status van erkend vluchteling kon worden afgeleid, te zijn verloren nadat u tijdens uw verblijf op straat van uw bezittingen werd beroofd (notities CGVS, p.7), staaft u verder niet aan de hand van enig document, zoals een aangifte van verlies van documenten bij de politie. Waarom de politie, die uw aangifte van diefstal aanhoorde en u beloofde te contacteren indien men uw tas had teruggevonden, uw aangifte van diefstal niet zou hebben genoteerd, is verder een raadsel en doet vermoeden dat u wat verzonnen feiten opzegt en uw documenten gewoon achterhoudt. Moest uw bewering, uw verblijfskaart nog niet te hebben kunnen regelen, geloofwaardig zijn –quod non- is het onbegrijpelijk dat u gedurende een heel jaar na het ontvangen van uw vluchtelingenstatus er niet in geslaagd zou zijn om te achterhalen waar u dit document kon gaan vragen/afhalen. Het is immers niet aannemelijk dat u via het opvangcentrum waar u verbleef –zelfs als statushouder- (notities CGVS, p.21) of bij de kerk waar u telkens voedsel en onderdak werd verstrekt –die u echter noch van benaming noch van adres kent-, en waar u gedurende een heel jaar kwam, niet de nodige informatie zou hebben gekregen waar u uw verblijfskaart kon gaan halen (notities CGVS, p.23,24).

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met erg precarie en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en sociale bijstand, moet vooreerst worden opgemerkt dat u deze moeilijkheden weet aan het niet hebben van verblijfsdocumenten (notities CGVS, p.23,24,27). Zoals hierboven werd opgemerkt maakte u echter niet aannemelijk dat u niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte. Door verklaringen af te leggen die niet stroken met de informatie beschikbaar in uw administratieve dossier laat u na een correct beeld te schetsen van uw werkelijke leefomstandigheden in Italië. Ook is het niet te vatten dat u zich nooit (serieus) zou hebben geïnformeerd hoe u, als begunstigde van internationale bescherming, bij afwezigheid van werk, u van een (tijdelijk) inkomen kon voorzien (notities CGVS, p.24). Op grond hiervan kan dan ook niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u geen problemen kende met de Italiaanse autoriteiten (notities CGVS, p.25).

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw gezondheidstoestand –u stelt in januari 2022 in Italië twee medische ingrepen te hebben ondergaan die u echter niet staft aan de hand van medische attesten (notities CGVS, p.5,6,8,10,30), doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U stelde dan wel dat u zich in Italië benadeeld voelde wanneer u medische zorg vroeg en u zelf al uw afspraken diende te regelen zodat u sneller geholpen zou worden, doch kan worden vastgesteld dat u in het ziekenhuis waar u zich aanbood bij de spoedafdeling, alsnog steeds geholpen bent en de nodige medische zorg kreeg (notities CGVS, p.3,4,5,20,25,26,28).

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Wat betreft het door u aangehaalde incident eind 2022, waarbij u op straat werd aangevallen en verwond door daklozen die u om een aansteker vroegen (notities CGVS, p.26), dient tot slot te worden bemerkt dat dit incident het gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) niveau niet overstijgt. U maakt het evenmin aannemelijk dat u voor een dergelijk interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk probleem niet terecht zou kunnen bij de plaatselijke autoriteiten. U gevraagd of u aangifte deed van deze agressie, stelde u enkel dat u dit niet had gedaan (notities CGVS, p.26)."

"De door u neergelegde documenten, met name een verzoek uit uw naam aan een arts om littekens bij u vast te stellen en een attest van een centrumarts (Klein Kasteeltje) die aangeeft dat u geen afspraak kan gegeven worden om littekens –opgelopen na een medische ingreep in Somalië (notities CGVS, p. 3,10)- vast te stellen vóór uw persoonlijk onderhoud op het CGVS doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten hebben immers geen enkele betrekking op uw verblijf in Italië."

In hoofddorde beperkt verzoeker zich in wezen tot het herhalen van zijn problematiek en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Met deze bijkomende verklaringen over zijn verklaringen doet verzoeker geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij hij echter geheel in gebreke blijft.

Waar verzoeker nog bepaalde problematieken signaleert op vlak van het verkrijgen van een verblijfsdocument, doet hij hiermee geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat hij geen ernstige stappen ondernam om nieuwe documenten te bekomen. Bovendien blijkt geenszins uit de neergelegde landeninformatie dat het onmogelijk is om nieuwe documenten te bekomen, dan wel met gebruik van een "virtueel" domiciliebewijs waarvan melding wordt gemaakt in de landeninformatie die verzoeker zelf citeert in zijn verzoekschrift. Verzoeker toont met zijn algemene verwijzing naar zijn ongeschoold profiel verder niet aan dat zijn cognitieve vermogens op dergelijke wijze zijn aangetast dat hij hiertoe niet in staat zou zijn.

De landeninformatie die verder werd aangevoerd door de commissaris-generaal, alsook door verzoeker, in de aanvullende nota's schraagt verder de conclusie dat verzoeker zich kan beroepen op de internationale bescherming in Italië. Geenszins blijkt uit de voormelde landeninformatie dat personen die internationale bescherming genieten op systematische wijze terechtkomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië.

Er zijn ook geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van de bestreden beslissing

- dat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, niet weerlegt;
- dat er geen feiten of elementen worden aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk werd verklaard.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

3.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	S. VAN CAMP
-----------------	-------------